

ЛОГО

Σ

МИСТЕЦТВО НАУКОВОЇ ДУМКИ

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ

ЗА МАТЕРІАЛАМИ МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНІ ТА ТЕОРЕТИЧНІ ДОСЛІДЖЕННЯ В СУЧАСНИХ НАУКАХ

5 СЕРПНЯ 2018 РІК • СУМИ, УКРАЇНА

ТОМ 2

ISBN 987-617-71717-80-4

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ

«ЄВРОПЕЙСЬКА НАУКОВА ПЛАТФОРМА»

ОО «ЕВРОПЕЙСКАЯ НАУЧНАЯ ПЛАТФОРМА» • NGO «EUROPEAN SCIENTIFIC PLATFORM»

ЛОГОΣ

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ

ЗА МАТЕРІАЛАМИ МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

**«ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНІ ТА
ТЕОРЕТИЧНІ ДОСЛІДЖЕННЯ В
СУЧАСНИХ НАУКАХ»**

5 СЕРПНЯ 2018 РІК

ТОМ 2

Суми • Україна

УДК 001(08)
Н 34

Н 34 **Експериментальні та теоретичні дослідження в сучасних науках** [текст]: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції 5 серпня 2018 року у м. Суми: зб. наук. праць «ΛΟΓΟΣ» / відп. за випуск Голденблат М.А. // ГО «Європейська наукова платформа». – Обухів: Друкарня ФОП Гуляєва В.М., 2018. – Т.2. – с. 116.

ISBN 987-617-71717-80-4

Викладено тези доповідей та статті учасників міжнародної науково-практичної конференції «Експериментальні та теоретичні дослідження в сучасних науках», яка відбулася у місті Суми, 5 серпня 2018 року.

Збірник присвячено для студентів, аспірантів, докторантів, здобувачів, молодих фахівців, викладачів, науковців та інших зацікавлених осіб, а також для широкого кола читачів.

Бібліографічний опис матеріалів конференції зареєстровано в міжнародній наукометричній базі «Google Scholar».

УДК 001 (08)

© Колектив авторів конференції, 2018
© Збірник наукових праць «ΛΟΓΟΣ», 2018
ISBN 987-617-71717-80-4 © ГО «Європейська наукова платформа», 2018

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. ТЕХНІЧНІ НАУКИ ТА ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ

СИНТЕЗ МЕТАЛВМІСНИХ КОМПЛЕКСІВ КИСЛОТНИХ АЗОБАРВНИКІВ З КОМПОНЕНТІВ КОКСОВОГО ГАЗУ І СМОЛИ

Науково-дослідна група:

Шапкін В.П., Мороз О.В., Діброва В.М.,

Бородіна А.В., Ісак О.Д., Попов Є.В. 6

СИСТЕМАТИЗАЦІЯ ПІДХОДІВ ДО АКСЕЛЕРАЦІЇ НАУКОВО-ТЕХНОЛОГІЧНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА

Рябокоть М.В. 26

СТАРТАПИ-«ОДНОРОГИ» ЯК ІНДИКАТОР ВИСОКИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Середюк Т.Б. 28

ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ДО УДОСКОНАЛЕННЯ ТЕХНОЛОГІЧНОГО ПРОЦЕСУ ОБРОБКИ ГВИНТОВИХ ПОВЕРХОНЬ

Цимбалюк Л.Я. 32

УДОСКОНАЛЕННЯ МОДЕЛІ РОЗРАХУНКУ ЕКОНОМІЧНОЇ ЕФЕКТИВНОСТІ МІГРАЦІЇ ІТ-ІНФРАСТРУКТУРИ ПІДПРИЄМСТВА ДО ХМАРНОГО СЕРЕДОВИЩА

Камінський О.Є. 33

УЗАГАЛЬНЕННЯ НОВІТНИХ ІНСТИТУТІВ ІНФОРМАТИЗАЦІЇ СВІТОГОСПОДАРСЬКОГО РОЗВИТКУ

Вдовиченко Ю.В. 38

СЕКЦІЯ 2. ЮРИДИЧНІ НАУКИ

BREXIT: ETAPY ORAZ STAN TERAZNIEJSZY

Kovalchuk I. 40

CARRIAGES OF PASSENGERS AND THEIR LUGGAGE BY SEA IN EUROPEAN UNION: THE TRAFFIC OVERVIEW

Iliushyna T.V. 42

COORDINATION RÉGLEMENTATION JURIDIQUE DANS LA CONSTITUTION DE LA FRANCE

Maksurov A.A. 46

ДО ПИТАННЯ ЩОДО СОЦІАЛЬНО-ДЕМОГРАФІЧНОЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ ОСІБ ПОХИЛОГО ВІКУ, ЯКІ ВЧИНЯЮТЬ УМИСНІ ВБИВСТВА ТА УМИСНІ

ТЯЖКІ ТІЛЕСНІ УШКОДЖЕННЯ

Самойлова О.М. 47

ЗАСТОСУВАННЯ ПОНЯТТЯ «ТРАНСКОРДОННІ ПРІСНІ ВОДИ» ПРИ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВОМУ РЕГУЛЮВАННІ ВИКОРИСТАННЯ Й ОХОРОНИ ТРАНСКОРДОННИХ ПРІСНИХ ВОД

Кулько А.В. 50

МЕРЕЖЕВИЙ НЕЙТРАЛІТЕТ : СУТЬ, ДОЦІЛЬНІСТЬ ТА РЕКОМЕНДАЦІЇ

Колодій А.В. 53

ПЕРЕОСМИСЛЕННЯ ЩОДО ВСТАНОВЛЕННЯ ПЕНСІЙНОГО ВІКУ ТА СТРАХОВОГО СТАЖУ ЖІНКИ В УКРАЇНІ: АКТУАЛЬНІСТЬ СЬОГОДЕННЯ

Паливода Т.В. 57

«ПОСМЕРТНИЙ ШЛЮБ»: ПРАКТИКА ЗАСТОСУВАННЯ, ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Колодій А.В. 58

ПРАВОВА ПРИРОДА ПОДАТКОВИХ АГЕНТІВ, ЯК РІЗНОВИДУ ПЛАТНИКІВ ПОДАТКУ НА ДОХОДИ ФІЗИЧНИХ ОСІБ

Маринчак Є.С. 62

СКАНДИНАВСЬКА МОДЕЛЬ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Сухонос В.В. 67

СТОРОНИ ДОГОВОРУ КУПІВЛІ-ПРОДАЖУ

Колодій А.В. 73

УДОСКОНАЛЕННЯ ПОРЯДКУ ПРИТЯГНЕННЯ ВОДІВ ДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА КЕРУВАННЯ ТРАНСПОРТНИМИ ЗАСОБАМИ В СТАНІ СП'ЯНІННЯ ШЛЯХОМ ЗБІЛЬШЕННЯ ДОКАЗОВОЇ РОЛІ МЕДИЧНОГО ВИСНОВКУ

Мєняйлов О.О. 75

СЕКЦІЯ 3.

АРХІТЕКТУРА ТА МИСТЕЦТВОЗНАВСТВО

СВІТЛОВИЙ ДИЗАЙН ІНТЕР'ЄРУ: ОСНОВИ ТА КОРИСНІ ПОРАДИ

Лукашук Б.Ю. 79

СЕКЦІЯ 4.

БІОЛОГІЧНІ НАУКИ

ФІТОІНДИКАЦІЙНА ОЦІНКА ЕДАФІЧНИХ РЕЖИМІВ ЛІСОВИХ ЕКОСИСТЕМ УКРАЇНСЬКОГО РОЗТОЧЧЯ

Скробала В.М., Каспрук О.І. 81

- держави і права : зб. матеріалів Міжнар. юрид. наук.-практ. конф. : тези наук. доп. (10 груд. 2015 р.) / Міжнар. юрид. наук.-практ. Інтернет-конф. «Актуальна юриспруденція». - Київ : Центр учб. л-ри, 2015. - С. 99-104 [Електронний ресурс]. URL: http://legallactivity.com.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=1129%3A091215-13&catid=136%3A2-1215&Itemid=168&lang=ru.
8. Мусійчук І. М. Нерезиденти як суб'єкти податкових правовідносин : дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : 12.00.07; Київський ун-т ім. Тараса Шевченка. К., 2011. 188 с.
 9. Іванова С. С. Незалежна професійна діяльність: податково-правовий аспект. Форум права. [Електронний ресурс]. 2014. № 2. С. 154–159. URL: http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:pUATJg5LD6YJ:irbis-nbuu.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuu/cgiirbis_64.exe%3FC21COM%3D2%26I21DBN%3DUJRN%26P21DBN%3DUJRN%26IMAGE_FILE_DOWNLOAD%3D1%26Image_file_name%3DPDF/FP_index.htm_2014_2_28.pdf+&cd=5&hl=ru&ct=clnk&gl=ua.
 10. Ухвала Вищого адміністративного суду України від 25.05.2016 у справі К/800/27691/15. [Електронний ресурс]. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/57926150>.
 11. Карапетян А. Р. Правовой статус частных субъектов налогового права: дис. канд. юрид. наук: 12.00.14 / Карапетян Астхик Рафиковна. Москва: РГБ, 2005. 211 с.

СКАНДИНАВСЬКА МОДЕЛЬ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

д.ю.н., професор Сухонос Володимир Вікторович
Сумський державний університет
Україна

Хоча у Швеції місцеве самоврядування зародилося ще за часів Середньовіччя, але саме реформи місцевого врядування 1862 р., коли було прийнято перший в Швеції Закон про місцеві органи влади, заклали підґрунтя для сучасної системи. Внаслідок реформування кожна міська та сільська парафія стала муніципалітетом з повноваженнями вирішувати нецерковні справи, включаючи право стягувати податки. Реформування територіального поділу в 1950-тих і 1970-тих роках призвело до об'єднання міст і малих сільських муніципалітетів, у результаті чого наразі країна має 290 муніципалітетів і 21 округ [8, с. 46]. У 1974 р. принцип місцевого самоврядування був закріплений в шведській Конституції [1].

Першою ж скандинавською країною, в якій з'явилося спеціальне законодавство про організацію місцевого самоврядування була Норвегія. Як свого часу зазначав посол Королівства Норвегія в Україні О. Берстад: «Норвегія має давню традицію місцевого самоуправління» [2]. Саме в Норвегії було прийнято перший у Європі закон про місцеве самоврядування – Акт про ольдерменів 1837 р., який вимагав, щоб кожний округ, сільський чи міський, сформував муніципалітет з обраними представниками. Ще коли Норвегія була в складі унії зі Швецією, місцеві влади досягли високого ступеня автономії, що дозволило їм побудувати інфраструктуру та розширити послуги соціального добробуту. Обов'язковий податок на доходи був запроваджений у 1882 р. і швидко змінив собою податок на нерухомість у

якості головного джерела місцевих доходів, при цьому муніципалітети користувалися своєю у встановленні ставок податку [8, с. 34].

Конституція Норвегії 1814 р. (з останніми змінами 2015 р.) не згадує про місцеве самоврядування, і хоча протягом років пропонувалися поправки для виправлення цієї ситуації, ще жодна спроба запровадити зміни не була успішною. Так само Закон про місцеве самоврядування 1992 р. не надає обов'язкового правового захисту місцевому самоврядуванню [8, с. 37].

До середини XIX ст. не було місцевого самоврядування і в Данії. Натомість місцеве управління в країні існувало як частина більш загальної системи, до якої, з розвитком у добу Середньовіччя, сенйоральної залежності, включилися й феодальні інститути управління. Розвиток ремесл і, особливо, торгівельних гільдій та компаній послужило основою для розвитку стійких традицій міського самоврядування у формі різноманітних, хоча й нечисленних добровільних асоціацій, про які ліберальний упсальський історик Ерік Густав Гейер зазначав, що «якби добровільні асоціації громадян не прийшли на допомогу владі, подібно допоміжним військам, то всьому б прийшов край» [3, с. 231].

Ця різноманітність організаційних структур місцевого управління в Данії проіснувала аж до наполеонівської окупації, яка остаточно підірвала цю систему. У 1849 р. Конституція закріпила в місцевому управлінні поєднання обраних органів у містах та парафіях з призначуваними Короною чиновниками в округах (амтах). Однак, багато в чому, самоврядування залишалося формальним через відсутність загальних норм, що регулювали б формування виборних органів влади, фінансових ресурсів та повноважень на місцевому рівні. Значна частина питань, пов'язаних з управлінням, вирішувалася на рівні округу.

Поява на початку XX ст. нормативно-правових актів, що реально дозволили датським комунам управляти своїми справами, не змінила загального характеру відносин між центральним урядом і органами місцевого самоврядування: Датське королівство залишалося одним з найбільш централізованих в Європі держав і, незважаючи на наявність закріплених законом владних повноважень, місцеві органи виступали, перш за все, як виконавці державної політики. Централізація, проявом якої було майже повне всевладдя Центру і проведення єдиної політики, поєднувалося в Данії з максимальною децентралізацією виконавчої діяльності і самостійністю місцевих органів при формуванні їхньої структури. Реформа місцевого управління, яка була здійснена в 1970 р., об'єднала більшість невеликих комун і графств, сформувавши існуючий нині адміністративно-територіальний поділ королівства: 14 округів і 273 комуни або громади.

На сьогодні правову основу місцевого управління в Данії становлять Конституція 1953 р., Закон про місцеве управління 1970 р., а також закони, присвячені організації діяльності публічної влади в тій чи іншій сфері. У Данії відсутня практика прийняття спеціальних законів, що регулюють окремі аспекти діяльності місцевої влади. Принцип самоврядування місцевих громад закріплений в ст. 82 Конституції Королівства Данія [5, с. 772]; центральні органи влади мають право приймати рішення, що зачіпають функціонування місцевого самоврядування, лише за наявності закону, який передбачає подібні заходи [4].

Щодо Фінляндії, то, після здобуття нею незалежності в 1917 р., муніципальне врядування було закріплене в Конституції 1919 р., хоча функції місцевої влади залишилися обмеженими. З початком утвердження держави загального добробуту муніципалітетам було передано більше повноважень з надання публічних послуг, хоча і під опікою міністерств. З кінця 1980-тих років триває тенденція до збільшення місцевої автономії, важливими рисами чого стали реформування муніципальних фінансів і зниження державного регулювання.

Протягом останніх років уряд просуває територіальну реформу, вимагаючи від малих муніципалітетів спільно організовувати медичні та соціальні послуги і надаючи фінансові стимули тим, хто виявляє бажання об'єднатися. У результаті цих зусиль кількість муніципалітетів скоротилася з 448 у 2001 р. до 313 станом на 1 січня 2016 р. [8, с. 16].

Територіальна організація скандинавських країн має як спільні, так і відмінні риси.

Зокрема, місцеве самоврядування в Данії є потужним, адже на цю сферу припадає 36,5 % ВВП та майже 24 % загальної зайнятості населення. Муніципалітети і регіони мають високий ступінь незалежності від уряду при виконанні своїх повноважень, хоча автономія щодо встановлення рівня місцевих податків на практиці дещо звузилася за останні роки [8, с. 4].

Разом із тим центральні та регіональні органи здійснюють контроль над органами місцевого самоврядування. Перш за все, такі повноваження є у міністерств та відомств, які, в рамках своїх сфер діяльності, можуть здійснювати оперативний контроль, а в спеціально обумовлених законом випадках (наприклад, серйозні рішення, пов'язані із землекористуванням) випадають рішення місцевих рад [4].

Крім того, на рівні округів існує спеціальний колегіальний орган – контрольний комітет. Він складається з чотирьох членів, що обираються окружною Радою зі свого складу, і амтсмана (губернатора). У разі явного порушення закону контрольний комітет може дати розпорядження Раді чи бургомістрові (голови) скасувати чи призупинити незаконне рішення або звернутися до адміністративного суду. Контроль не є перманентним. Крім того, самі амтсмани мають широкі повноваження щодо перевірки діяльності та забезпечення законності дій органів місцевого самоврядування, але це не стосується питань доцільності чи ефективності цих дій [8, с. 6].

Необхідно також відзначити, що в Данії слабо розвинена практика співпраці між комунами. В основному взаємодія зводиться до того, що одна з комун може виконувати якісь послуги (наприклад, газо- і водопостачання) не тільки для свого населення, але і для сусідньої комуни в рамках адміністративно-правового договору. Будь-яка форма такої співпраці також вимагає попередньої згоди амтсмана [4].

Дещо інакшою є ситуація в Норвегії, де, з точки зору фінансів, органи місцевої влади сьогодні є менш автономними, ніж це було в XIX ст., оскільки більше залежать від грантів центрального уряду і вже на практиці не можуть визначати ставки податку на доходи. Крім того, місцеве самоврядування також не має формального конституційного чи законодавчого захисту, як це передбачено в більшості інших скандинавських країн. Незважаючи на це, місцева влада є досить потужною, адже вона відіграє провідну роль в освіті,

охороні здоров'я й інших послугах соціального добробуту та має 20 відсотків у загальній зайнятості населення [8, с. 36].

Іншою особливістю територіальної організації Норвегії є те, що окружний рівень місцевого самоврядування територіально збігається з регіональним рівнем державного управління. Внаслідок цього, на рівні округу, існують дві незалежні одна від одної адміністрації. Одну очолює призначений урядом країни губернатор, який стежить за реалізацією державної політики, а іншим керує призначений за контрактом окружною радою голова, в обов'язки якого входить забезпечення виконання рішень цього представницького органу.

В силу того, що органи місцевого самоврядування в Норвегії відповідно до Закону організаційно відокремлені від органів державної влади, представники державної адміністрації не втручаються в діяльність органів місцевого самоврядування [6, с. 73].

В Фінляндії на практиці вдалося досягти високого рівня децентралізації в сферах прийняття рішень та фінансового управління, що дозволяє говорити про особливий тип «муніципальної держави загального благоденства». Система влади тут уособлюється трьома рівнями: центральним, регіональним і місцевим. Іноді вона описується як така, що складається тільки з двох ланок – центральної і місцевої адміністрації. На регіональному рівні влади немає прямих виборів, не стягується жодних податків і існують, поряд з деякими державними органами, інститути кооперації місцевої влади. До кінця 2009 р. в Фінляндії було п'ять провінцій під управлінням губернаторів, що призначаються президентом, але починаючи з 2010 р. в країні немає ані провінцій, ані губернаторів. Державні міністерства мають мережі регіональних офісів.

Крім того, центральний уряд впливає на місцеве самоврядування через систему державних субсидій, які надаються комунам частково для того, щоб забезпечити надання обов'язкових послуг, але в основному – щоб вирівняти доходи багатих і бідних муніципалітетів [7].

Щодо Швеції, то в ній повноваження чітко поділяються між трьома рівнями державного управління, на кожному з яких отримують вираз загальні інтереси населення, що проживає на відповідній території.

Як і в інших скандинавських країнах, центральний уряд впливає на місцеве самоврядування через відповідну систему субсидій. Річ у тім, що місцеві органи влади працюють тут на основі Закону про місцеве управління від 1992 р. із змінами, внесеними у 2005 р., коли була проведена реформа місцевого управління. Саме цей Закон визначає адміністративний поділ країни і компетенцію місцевих та регіональних органів влади. У 2005 р. ж був змінений механізм субсидування. Тепер державні асигнування місцевим органам влади розраховуються таким чином, щоб знівелювати різницю в розмірі податкової бази між різними муніципалітетами в розрахунку на 1 жителя. Метою таких асигнувань є вирівнювання обсягу та якості послуг, що надаються муніципалітетами своїм жителям, щоб їхня якість не залежала від територіальної приналежності. Ті шведські муніципалітети, на території яких проживають більш заможні громадяни, роблять відрахування на користь центрального уряду, а воно, у свою чергу, перераховує їх на користь бідніших комун.

Шведське законодавство вимагає, щоб витрати відповідали доходам, тобто місцеві бюджети повинні бути збалансовані, беручи до уваги той факт, що більша частина соціальних послуг реалізується саме на місцевому рівні. При цьому всі шведські громадяни повинні отримувати комунальні (тобто соціальні) послуги в однаковому обсязі і належної якості, незалежно від місця їх проживання, доходів комуни і структурних особливостей того економічного регіону, в якому розташована ця комуна. Звідси випливає необхідність вирівнювання доходів комуни. Механізм перерозподілу доходів між муніципалітетами неодноразово переглядався (зокрема, в 1966, 2005 рр.), але сам принцип залишається непорушним. В окремі роки на субсидії припадало від 12 до 14 % доходів шведських комуни.

Місцеві та регіональні органи влади в Швеції мають самостійну фінансову базу, основу якої складають місцеві податки, а також доходи підприємств, що надають послуги населенню та перебувають у власності муніципалітетів, муніципальних об'єднань або ленів. Шведська Конституція надає місцевим органам влади право стягувати податки, але центральний уряд приймає рішення про те, якого роду податки вони можуть стягувати. Якщо уряд чи парламент накладає своїм рішенням на органи місцевої влади будь-яку обов'язок, то він повинен надати йому державну субсидію відповідного розміру.

Існує відмінність і в сплаті податків. Так, шведські громадяни, що володіють доходом понад 25 100 шведських крон у місяць (3 104 дол.) і вище, оподатковуються на користь центрального уряду за ставкою 20 %. Цей податок сплачують 17 % одержувачів заробітної плати (1,1 млн. осіб). Якщо дохід перевищує 37 300 шведських крон на місяць (4 613 дол.), то ставка податку підвищується до 25 %. Встановлено неоподатковуваний відрахування, який, залежно від рівня доходів, становить 16 400 – 11 400 шведських крон (від 2 028 до 1 410 дол.). Таким чином, максимальна ставка прибуткового податку в Швеції дорівнює 55 % (якщо дохід перевищує 4 613 дол. на місяць), а мінімальна – 30 % (якщо дохід менше 3 104, але вище 2 028 дол.).

Об'єктами оподаткування є всі види особистих доходів (заробітна плата, пенсії, допомога по безробіттю тощо), нерухомість, капітал. Ставки місцевого податку варіюються в діапазоні від 34,04 до 28,9 % (різниця 5,14 %), складаючи в середньому близько 30 %, хоча ще в 1970 р. ставка місцевого податку дорівнювала лише 20 %. З цього 20,8 % надходять у розпорядження муніципалітетів, а 10,71 % – на користь ленів. Таким чином, основна частина прибуткових податків стягується на рівні місцевих та регіональних рівнів влади, а центральний уряд збирає для покриття своїх витрат податки на нерухомість, на багатство, спадщину, дарування, а також на прибутки осіб, які мають підвищені доходи. Податок на багатство накладається на прибутки понад 1,5 млн. крон або 2 млн. для подружньої пари. У сучасній Швеції цей податок, що сплачується на користь центрального уряду, платять 700 тис. шведських громадян. Податок на нерухомість накладається на односімейні будинки або квартири в багатоквартирних будинках, а також на промислові будівлі. Ставка дорівнює 1 % для будинків і 0,5 % для квартир. Ціни на житло при цьому оцінюються в 75 % від ринкової вартості. Обидва податки відраховуються на користь центрального уряду. Податок на спадщину

стягується за прогресивною шкалою, а податкові відрахування для особи, не оподаткованої податком, становить 280 000 крон (400 тис. дол.). Частка податків у місцевих і регіональних бюджетах (2/3) є вищою, аніж у бюджеті центрального уряду (близько половини).

Контроль діяльності місцевої та регіональної влади в Шведському королівстві здійснюється одночасно зверху і знизу. Контроль над чиновниками місцевих і регіональних органів управління здійснюють виборні члени муніципальних рад (асамблей) або ландстингів (їх компетенція поширюється, як вже зазначалося, на лени). Асамблея (або рада) приймає всі рішення, що стосуються життя комуни або лену, а також призначає виконавчий комітет, який координує діяльність в усіх напрямках життя відповідної адміністративної одиниці. Центральний уряд, призначаючи губернатора і створюючи в ленах адміністративні ради, які здійснюють зв'язок між центральним урядом, з одного боку, та місцевими й регіональними органами влади – з іншого, теж контролює місцеві органи влади і координує дії всіх трьох рівнів державного управління. Губернатор відповідає за регіональне планування та соціальні питання, а також за координацію роботи центрального уряду з органами влади нижчого рівня [1].

Таким чином, скандинавська модель місцевого самоврядування може вважатися однією з найдемократичніших муніципальних систем у світі.

Список використаних джерел:

1. Антюшина Н. М. Шведская система местного самоуправления [Електронний ресурс] / Наталья Михайловна Антюшина // Партия Яблоко. – 2007. – Режим доступу до ресурсу: http://www.yabloko.ru/municipal/library/Shvedskaya_sistema_mestnogo_samoupravlenija.
2. Берстад О. Міжнародне співробітництво на місцевому рівні [Електронний ресурс] / Олав Берстад // Економічний часопис-XXI. – 2006. – Режим доступу до ресурсу: <http://soskin.info/ea/2006/11-12/200612.html>.
3. Битунов А. Г. Особенности скандинавской модели местного самоуправления на примере Дании / А. Г. Битунов, А. Х. Ишмухаметов // Наука и образование: проблемы и стратегии развития : материалы Международной научно-практ. конф. (Уфа, 15–16 ноября 2015 г.) / [отв. ред. О. Б. Нигматуллин]. – Уфа: РИО ИЦИПТ, 2015. – С. 231–233.
4. Евдокимов В. Б. Особенности местного самоуправления в Дании [Електронний ресурс] / В. Б. Евдокимов // Отрасли права. – 2015. – Режим доступу до ресурсу: <http://xn----7sbbaj7auwnffhk.xn--p1ai/article/2420>.
5. Конституция Королевства Дании от 5 июня 1953 г.; [пер. с англ. В. И. Лафитский] // Конституции государств Европы : в 3 т. / [ред. Л. А. Окуньков]. – М. : НОРМА, 2001–2001. – Т. 1: Австрия–Ирландия. – 2001. – С. 761–773.
6. Макаров И. И. Правовое регулирование организации местного самоуправления в Норвегии / И. И. Макаров. // Государство и право. – 2009. – № 3. – С. 72–76.
7. Прокофьев Ю. О местном самоуправлении [Електронний ресурс] / Юрий Прокофьев // Отчизна. – 2013. – Режим доступу до ресурсу: <http://otchizna.su/society/9362>.
8. Янг Д. Місьцеве самоврядування в країнах Скандинавії та Балтії : огляд / Дейвід Янг. – Stockholm: SKL International, 2016. – 56 с.